

РЕШЕНИЕ

№ 323

гр. Пазарджик, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в закрито заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Десислава Анг. Ралинова

като разгледа докладваното от Десислава Анг. Ралинова Гражданско дело № 20235200100153 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.45 от ЗЗД.

Постъпила е искова молба от Р. Й. Б., с ЕГН *****, със съдебен адрес гр.П., ул. „” № ет. , офис №, адв.Л. Л., **срещу** А. М. М. с ЕГН ***** от град Р., ул. „Ю.“ №, понастоящем в Затвора – П., по реда на чл.45 във вр. с чл.86 ал.1 от ЗЗД за неимуществени вреди.

В исковата молба са изложени обстоятелства, че на 26.06.2018 година в гр.Р. ответникът А. М. М. е бил нанесъл удар с острата част на брадва в областта на главата на ищеца Р. Й. Б.. Сочи се, че по повод на горното събитие е била водена прокурорска преписка №2337/2018г. на Окръжна прокуратура - Пазарджик и ДП №ЗМ 435/2018г. по описа на РУ МВР - Велинград, като е било установено, че с деянието си А. М. М. е осъществил от обективна и субективна страна признаците на престъпния състав на чл.115 във вр. с чл.18, ал.1 от НК, за което му е било повдигнато съответното обвинение.

Ищецът сочи, че по обвинителен акт на ОП Пазарджик е било образувано н.о.х.д. №119/2019г. по описа на ОС Пазарджик, като с присъда №14/20.03.2019 г., ответникът А. М. М. е признат за виновен в това, че на 26.06.2018 г. в гр. Р., обл. П. е направил опит умишлено да умъртви Р. Й. Б. от гр.Р., поради което и на основание чл.115 от НК във вр. с чл.18, ал.1 от НК, във вр. с чл.373, ал.2 от НПК, във вр. с чл.58а, ал.1 от НК и чл.54 от НК е бил осъден на „лишаване от свобода“ за срок от 10 години и 8 месеца, като присъдата била влязла в законна сила на 05.04.2019 година.

Сочи се, че съдът бил приел, че е налице довършен опит, тъй като изпълнителното деяние е било завършено, тоест ответникът А. М. бил нанесъл силен удар в областта на главата на Р. Б., но исканите общественоопасни последици от него и предвидени в закона не били настъпили по обективни причини, независещи от волята на дееца.

Посочва се, че заключението на вещото лице по наказателното дело е, че смъртта на ищеца Р. Б. не е настъпила, само благодарение на оказаната му навременна и ефикасна медицинска и в частност хирургическа помощ в МБАЛ Велинград и Неврохирургия при МБАЛ Пловдив.

Посочва се също, че като последица от нанесения удар с брадва на Р. Й. Б. са били причинени следните телесни наранявания: *контузия на главата; разкъсно контузна рана на главата; счупване на черепа в дясната челно слепоочна област; пневмоенцефалия, като е налице линейна рана с гладки ръбове 5-6 см. вдясно, фронтотемпорално; фрактура на дясната фронтална кост с пневматизация в дясната мозъчна хемисфера фронтално.*

Твърди се, че контузията на главата със сътресението на мозъка били протекли с пълна загуба на съзнание до степен на комационна кома, което причинило на Б. разстройство на здравето, временно опасно за живота по смисъла на чл.129 от НК, както и че откритата черепно-мозъчна травма на главата била създала комуникация между външната среда и черепната кухина и се квалифицирала като нараняване, проникващо в черепната кухина по смисъла на чл.129 от НК.

Сочи се, че в резултат на гореизложеното събитие - опит за убийство от страна на ответника А. М. М. по отношение на ищеца, същият бил претърпял значителни неимуществени вреди, които били резултат от претърпените от него силни, интензивни и продължителни физически болки и страдания, явяващи се последица от цитираните телесни наранявания, като последните с оглед на начина на причиняване в жизненоважната област, в която са били нанесени, в изключително висока степен били застрашили живота на Б..

Едновременно с това се твърди, че ищецът бил подложен и бил претърпял силен моментен психически стрес и страхови изживявания по време и след извършване на опита за убийство, като и към настоящия момент било влошено качеството му на живот и неговата работоспособност, която била намалена. На моменти получавал тремор на главата и ръцете, които също били последица от нараняванията, което допълнително влошавало самочувствието и работоспособността му.

Твърди се, че причинените на ищеца неимуществени вреди били в пряка причинно-следствена връзка с извършеното от ответника и цитирано по-горе престъпление по чл.115 от НК във вр. с чл.18, ал.1 от НК, за което било налице влязла в законна сила присъда, и за действията си причинителят на вредите носел гражданска отговорност с правно основание чл. 45 от ЗЗД.

Във връзка с изложеното се моли на осн. чл.45, чл.51 и чл.52, и чл.86 от ЗЗД, съдът да постанови съдебно решение, с което осъди ответника А. М. М. да заплати на ищеца Р. Й. Б. **парично обезщетение** в размер на **100 000 лева** за причинените му неимуществени вреди, ведно със законните лихви, считано от датата на увреждането - 26.06.2018г. до окончателното изплащане на сумата.

Изложени са обстоятелства, да се вземе предвид разпоредбата на чл.300 от ГПК, че влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Претендират се сторени по делото разноски.

В посоченият срок по чл.131, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника А. М. М., чрез процесуалния му представител – адв. С. М., с който се

оспорва основателността и размера на предявения иск.

Не се оспорва обстоятелството, че ответникът е бил осъден с влязла в сила присъда №14/20.03.2019 г. на Окръжен съд - Пазарджик, както и че на ищеца Р. Й. Б. са му били причинени множество телесни наранявания.

Сочи се, че от така причинените на Р. Б. телесни наранявания, същият бил претърпял физически болки и страдания, които съобразно нанесения удар от ответника, в началото били силни и интензивни, а впоследствие тези болки и страдания били продължили около 3-6 дни от датата на травмата, както било описано в присъдата.

Твърди се, че през този период от време Р. Й. Б. бил претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, след което нямало данни болките и страданията му да са продължили, и впоследствие да му се е влошило здравословното състояние. Соци се, че по отношение на ответника веднага била взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Ответникът твърди, че разполагал с данни, че от дълги години и към момента ищецът работел на трудов договор и че нямал издадено ТЕЛК-решение вследствие на инцидента за намалена работоспособност, както се твърдяло в исковата молба.

Твърди се, че ударът от страна на ответника не бил причинил трайно увреждане на здравето на Р. Б., като сочат, че той бил възстановил своето здраве и в момента нямал усложнения или последици от деянието на ответника по делото.

Моли се съдът да отхвърли предявения срещу ответника иск, като неоснователен и недоказан по размер.

В условията на евентуалност се моли същият да бъде редуциран по размер, съобразно нормата на чл.52 от ЗЗД.

Претендират се разноски –адвокатско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от исковете.

Съдът, като съобрази становищата на страните и представените по делото доказателства, прецени ги при условията на чл. 12 и чл. 235 ГПК поотделно и в тяхната съвкупност и прие за установено **от фактическа и правна страна** следното:

Предявеният иск е по реда на чл.45 от ЗЗД.

Фактическият състав на деликтната отговорност по чл.45 от ЗЗД включва следните юридически факти: противоправно деяние /действие или бездействие/, вреда, причинна връзка между деянието и настъпилите вреди, вина, която съгл. чл.45 ал.2 от ЗЗД, се предполага до доказване на противното.

Предявеният иск е допустим и **частично основателен.**

В казуса са установени всички елементи от фактическия състав на деликта. С влязлата в сила присъда №14/20.03.2019г. по н.о.х.д.№119 по описа на ПОС за 2019 година,

която **съобразно чл.300 от ГПК** е задължителна за настоящата инстанция и с нея се установява противоправното деяние на ответника, вината му и противоправността.

От присъдата се установява, че ответника А. М. М. е бил признат за виновен, за това, че на 26.06.2018 година в гр.Р. е извършил опит умишлено да умъртви ищеца Р. Й. Б., поради което и на основание чл.115 от НК, във вр. с чл.18 ал.1 от НК, във вр. с чл.373 ал.2 от НПК и чл.58а ал.1 от НК и чл.54 от НК, ответникът е бил осъден, на лишаване от свобода за срок от десет години и осем месеца.

От мотивите на присъдата от фактическа страна, се установява следното: „Вече се било стъмнило, когато пристигнал и подс.М.. Влязъл в магазина, взел ракия , едно патронче 200 грама и го оставил на масата, като поискал да ги почерпи , при което св.Б. му казал – „не ти искам ракията“. Подс.М. не си взел ракията и си тръгнал. След кратко време, подс.М. се върнал. Както тримата – пострадалия Б. и св.П. и св.Б. били на масата, без да са си разменили каквито и да било реплики, в един момент подс.М., с брадва в дясната си ръка, замахнал със сила към пострадалия Б., който бил седнал и обърнат с дясната си част на тялото към подсъдимия и го ударил в дясната част на главата. От удара Б. паднал върху седящия до него св.П. и после на земята. Св.П. хванал за ръката подс.М.. Междувременно пред магазина бил дошъл и сина на подс.М., който се намесил, като дръпнал баща си и двамата побягнали извън района на магазина.

От удара, пострадалият Б. бил на земята, „като труп“, изпаднал в безсъзнание, от главата му течала кръв, като св.Б. завързал главата му с якето , за да спре кръвта.“

По отношение на неимуществените вреди.

В настоящото производство е допусната СМЕ от която се установява, че непосредствено след нанасянето на травмата в областта на главата пострадалият Р. Б. е изпаднал в безсъзнание и бил транспортиран с линейка до Спешно отделение при МБАЛ „Велинград" ЕООД, и след изследвания и диагностициране е транспортиран до Клиниката по неврохирургия при УМБАЛ „Свети Георги" ЕАД- Пловдив.Лекуван бил със следните диагнози: Контузия на главата; Разкъсно-контузна рана на главата; Счупване на черепа в дясната челно-слепоочна област; Пневмоцефалия.

Налице били още: линейна рана с гладки ръбове 5 - 6 см в дясно челно-слепоочно; следи от кръвене от носа; счупване на дясна челна кост с пневматизация в дясна мозъчна хемисфера фронтално; без белези на компресия и дислокация.

За целите на адекватното медицинско поведение, а и за прогнозиране на изхода от болестта, е много важно правилното класифициране на тежестта на черепно-мозъчната травма. Според тежестта си травмите се делят на леки, средно тежки и тежки. Основен инструмент за определяне на тежестта на ЧМТ е Глазгоу Кома Скалата (3 до 15 точки), която оценява двигателен отговор, вербален отговор и отварянето на очите.

При постъпването в НХ пострадалият има ГКС- 11-12 точки, което съответства на средно тежка черепно-мозъчна травма.

Р. Б. е лекуван консервативно и на 04.07.2018 година е изписан за къщи, за да продължи лечението си при домашни условия. В след хоспитализационния период оплакванията от главоболие и световъртеж продължили с намаляваща интензивност **за период от 3,5-4 месеца.**

Контузията на главата със сътресението на мозъка, протекло с пълна загуба на съзнание до степен на комозионна кома е причинило на пострадалия Р. Б. – разстройство на здравето, временно опасно за живота, по смисъла на чл.129 от НК.

Откритата черепно-мозъчна травма на главата (линейна рана в дясно челно-слепоочно, счупване на черепа - дясна челна кост, под раната и пневматизация в черепа) е създала комуникация между външната среда и черепната кухина, което представлява медикобиологичният признак - НАРАНЯВАНЕ, ПРОНИКВАЩО В ЧЕРЕПНАТА КУХИНА, по смисъла на чл. 129 от НК .

От приетото заключение на СМЕ, се установява още, че в момента при пострадалия се установява хипестезия /намалена чувствителност/ на кожата на лицето в дясно /чело и буза, дължаща се на лезия на сетивни нервни влакна от посоченото нараняване.

Освен това имал тремор на главата при дефлексия на същата и парестезии на дясната ръка, дължащи се на остеохондрозни промени на шийните прешлени и дразнене на кръвоносните съдове и нервните влакна. Тези симптоми имали дегенеративен, а не травматичен произход.

По делото са разпитани свидетели.

От разпита на свидетеля Й. Б. се установява, че е племенник на ищеца и установява, че след инцидента с брадвата го видял за първи път в болницата в гр.П.Бил в неадекватно състояние, не го познал, буйствал и казвал – „Умирам, умирам“!Свидетелят установява, че чичо му бил вързан за леглото в продължение на 3 дни, защото буйствал.След изписването му го гледали в Р. той го посетил, но трудно го разпознавал в началото.Установява, че около година имал постоянни болки, не бил напълно оздравял, за да може да се изхранва и работи.Понеже не бил женен, нямал и деца, съпругата на свидетеля се грижела за него, ходела и му готвела, помагали му, тъй като живеели в един двор.

Разпитаната св.А. И. съжител на ответника установява,че живее с ответника на семейни начала от 26 години.След инцидента около месец и половина видяла Б., според нея водел нормален живот, искала да говори с него, но майка му я изгонила.Установява, че работел на банциг, там където работел и преди инцидента.

Свид.А. И. установява, че Б. след инцидента живеел нормален живот, шофирал, работел, бил добре и нищо му нямало.

Разпоредбата на [чл.45, ал.1 от ЗЗД](#) съдържа по императивен начин общата

забрана да не се вреди другиму. Нарушението ѝ поражда отговорността на причинителя да заплати обезщетение, което съгласно чл.51, ал.1 от ЗЗД обхваща всички вреди, които са в пряка и непосредствена последица от увреждането.

Неимуществените вреди съставляват накърняване на нематериални блага и подлежат на обезщетяване по справедливост на основание [чл.52 от ЗЗД](#). Според разясненията дадени в ППВС № 4/1968г. понятието „справедливост” не е абстрактно, а е свързано с преценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид при определяне размера на обезщетението. При телесните увреждания такива могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнително влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др.

Събраните доказателства установяват претърпени от ищеца неимуществени вреди. Получената средно тежка черепно-мозъчна травма на главата е била животозастрашаваща, причинила е телесно увреждане и като последица от това болки и страдания.

Вън от съмнение е, че личност, спрямо която е извършено престъпление насочено към отнемане на живота му, изпитва негативни изживявания като стрес, страх, безпокойство, несигурност и др. подобни, които се отразяват неблагоприятно и на психичното състояние. В случая освен физическите болки и страдания от самата рана, следва да се вземе предвид и последващото лечение.

Процесът на възстановяване е отнел 3.5-4 месеца, според заключението на вещото лице, а в настоящият момент е установено след преглед от д-р М. хипестезия /намалена чувствителност/ на кожата на лицето в дясно /чело и буза, дължаща се на лезия на сетивни нервни влакна от посоченото нараняване, както и тремор на главата при дефлексия на същата и парестезии на дясната ръка, дължащи се на остеохондрозни промени на шийните прешлени и дразнене на кръвоносните съдове и нервните влакна. Следва да се отчете, че тези симптоми имали дегенеративен, а не травматичен произход.

При преценяване на обема на претърпените вреди, описани по-горе съдът съобрази събраните писмени и гласни доказателства, както и заключението на изслушаната съдебно – медицинска експертиза, относно състоянието на ищеца към момента на увреждането, в периода след това и до датата на приключване на съдебното дирене, както и последиците за здравето и личността му за в бъдеще. Безспорно се установи, че периодът на възстановяване на при ищеца е продължил по-дълго до 4 месеца, след изписването му, а към настоящият момент същият водел нормален живот, шофирал и работел.

Отчитайки всичко описано по-горе и претърпените интервенции, както и съдебната практика, в сходни казуси, съдът намира за справедливо обезщетение за неимуществени вреди от посочените травматични увреждания, които ищецът е търпял да бъде в размер на **25 000 лева**, а в останалата част претенцията до пълния претендиран размер на сумата от 100 000 лева, като неоснователна и недоказана по размер следва да бъде отхвърлена. Законната лихва следва също да бъде присъдена, така както е претендирана от датата на деликта- 26.06.2018 година до окончателното изплащане.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Пазарджишки окръжен съд държавна такса върху присъденото обезщетение в размер на **1000 лева и 400 лева хонорар на в.л./или общо 1400лв.**, /както и на основание чл.11 от Тарифа ГПК д.т. в размер на 5 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист/.

На основание чл.78 ал.1 от ГПК на ищеца, следва да бъдат присъдени и сторените разноски съобразно уважената част от иска.

Същият е направил разходи само за заплатен адв.хонорар, в размер на 500 лева, съобр уважената част от иска на ищеца следва да бъде присъдена сумата от **125 лева**.

На ответника също се полагат разноски съобр. отхвърлената част от иска. Ответникът е представил списък на разноски съобразно който се претендира присъждане на минимално адв.възнаграждение по реда на чл.38 ал.1 т.2 от ЗАдв. за адв.С. М.

Доколкото по делото адвокатът на ответникът – адв.М. е осъществил безплатна адвокатска помощ, което е обективизирано в договора за предоставяне на правни услуги, процесуалният представител има право на адвокатско възнаграждение по чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата, в размер не по нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 от ЗАдв. Съобразно чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения, и отхвърлената част от материалния интерес, ищецът следва да заплати на процесуалния представител на ответника адв.С. М. сумата **от 6650 лева**.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.235 и чл.236 от ГПК,
ПАЗАРДЖИШКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД,

РЕШИ:

ОСЪЖДА А. М. М. с ЕГН ***** от град Р., ул.,Ю.“ №, понастоящем в Затвора – П., **да заплати на Р. Й. Б.,** с ЕГН *****, със съдебен адрес гр.П., ул. „” № ет. офис №, адв.Л. Л., на основание чл.45 от

ЗЗД, обезщетение за неимуществени вреди в размер на **25 000 лева**, ведно със законната лихва считано от датата на увреждането – 26.06.2018 година до окончателното изплащане, **като ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над сумата от 25 000 лева до претендираният размер от 100 000 лева, **като НЕОСНОВАТЕЛЕН**, и сторените разноски в настоящото производство в размер на **125 лева** за адв.възнаграждение.

ОСЪЖДА А. М. М. с ЕГН ***** от град Р., ул.,Ю.“ №, понастоящем в Затвора – П., на основание чл.78 ал.6 от ГПК, **да заплати по сметка на Окръжен съд Пазарджик**, държавна такса в размер на **1400лв.**, /както и на основание чл.11 от Тарифа ГПК д.т. в размер на 5 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист/.

ОСЪЖДА Р. Й. Б., с ЕГН *****, със съдебен адрес гр.П., ул. „” №, ет. , офис № адв.Л. Л., **да заплати на адвокат С. В. М.**, с ЕГН *****, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, във вр. с чл.38, ал.2 от ЗАДв. и чл.7 ал.2, т.4 от Наредба №1 за минималните адвокатски възнаграждения, възнаграждение/хonorар/за процесуално представителство на ответника, в размер на **6650 лева**, /съобразно отхвърлената част от исковете/.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд гр.Пловдив, с въззивна жалба в двуседмичен срок от датата на връчването му, на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____